

Eksempler paa, at en saadan Adfærd er udstødt fra vedkommende Ministers Side. Men det undlader det ærede Medlem. Det kan ikke være Ministeriets Stilling til det sidst afsluttede Sterlinglaan, som det ærede Medlem har for Øje — jeg skal om et Øjeblik komme tilbage til dette Spørgsmaal —, thi det ærede Medlem bør jo erindre, at det ikke er nok, at den kommunale Mølle drejer rundt og maler Laan, maler Penge ind udefra. Der maa ogsaa tages Hensyn til, hvad det ærede Medlem Hr. Haurum selv har udtalt, at Skatteevnen ude omkring i Kommunerne er meget svækket, og at Skatteyderne — ogsaa og især de kommunale — ikke af Hensyn til øjeblikkelige Lettelser, som den kommunale Ledelse finder ønskelig, senere knuses mellem Kværnens Sten. Det er Indenrigsministerens Pligt at vaage over, at dette ikke sker, og denne Pligt har jeg ikke villet sidde overhørig. Hvad Sterlinglaanet angaar, er de Vilkaar, som oprindeligt fra Indenrigsministeriets Side blev sat med Hensyn til Afbetaling, saadanne, som man fandt forsvarlige under Hensyn til Kommunernes øjeblikkelige Stilling og under Hensyn til den Bæreevne, som Kommunerne fremtidig maa antages at faa. Men da det ved Forhandling med Kommunernes Laaneudvalg viste sig, at man var gaaet til at acceptere dette Laan med Ministeriets Billigelse ud fra Betragtninger, som det maatte erkendes stod i et vist Misforhold til de Vilkaar for Afbetalingen, som fra Ministeriets Side var fastsat, resulterede Forhandlingerne med Laaneudvalget, hvad det ærede Medlem Hr. Haurum ganske sikkert ved eller i hvert Tilfælde burde have skaffet sig Viden om, før han talte om dette her, i, at man fra Ministeriets Side imødekom Laaneudvalgets Ønske og fastsatte Afdragstiden til 35 Aar, altsaa endog en større Imødekommen, end man fra de forskellige Kommuners Side havde ventet at kunne opnaa ved Laanets Afslutning.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Bresemann har udførlig været inde paa en Omtale af Kommunernes økonomiske Stilling, og det ærede Medlem har i denne Forbindelse sagt adskilligt, som jeg i og for sig er enig med det ærede Medlem i. Jeg deler ganske de Betragtninger, som det ærede Medlem har fremsat med Hensyn til Laanetransaktioner fra Kommunernes Side til Tilvejebringelse af Foretagender, som ikke giver Indtægt. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Bresemann i, at navnlig kommunale Byggeføretagender gennem de senere Aar ikke er udført under det Hensyn til den

økonomiske Situation i Kommunerne, som det er rimeligt at tage, og naar det ærede Medlem Hr. Bresemann i denne Forbindelse har udtalt, at der er Forskel paa Byernes Ydeevne og har skelnet mellem de større og de mindre Byer, er jeg fuldt ud enig med det ærede Medlem. Men naar det ærede Medlem saa stærkt, som Tilfældet har været, er draget til Felts imod en ganske bestemt Embedsmand og hans Stilling overfor Kommunerne, nemlig Statsgældsdirektøren, og har betegnet ham som Fører blandt dem, der har indført den Skik at fremsætte urigtige Paastande om Købstadkommunernes økonomiske Stilling, og i den Anledning videre har udtalt, at hvis han fortsætter ad den Vej, vil vore Kommuners Kredit blive ødelagt i Udlandet og mistænkeliggjort herhjemme, og at det ogsaa vil gaa ud over Staten, saa maa jeg dog have Lov til at bemærke, at jeg føler mig overbevist om, at Statsgældsdirektøren med sine Udtalelser — om han har fremsat dem saa skarpt som af det ærede Medlem Hr. Bresemann formodet, tør jeg ikke have nogen Mening om — ved alle Lejligheder, hvor principielle Overvejelser har fundet Sted med Finansmænd i Ind- og Udland, har søgt at støtte Kommunerne og tale deres Sag. Naar der imidlertid findes Kommuner — og det findes der jo —, som økonomisk er særdeles vanskeligt stillede, og Kommuner, som i betydelig Grad har anvendt Midler, der tilhørte Staten, og derigennem er kommet i Skyld til Staten for Forbrug af saadanne Midler, som burde være indbetalt i Statskassen, og naar man endvidere tænker paa adskillige af de Foranstaltninger, som er foretaget rundt omkring i Kommunerne uden et rimeligt Hensyn til disses økonomiske Evne, uden et rimeligt Hensyn til disses i Virkeligheden egen velforstaaede Interesse, finder jeg ikke, det stærkt kan kritiseres, at en fremstaaende Embedsmand, som har med disse Sager at gøre, har ønsket at henlede Kommunernes Opmærksomhed derpaa, og det er jo i Virkeligheden det, som har været Statsgældsdirektørens Hensigt.

I sine her fremsatte Udtalelser har det ærede Medlem Hr. Bresemann ment at turde paastaa, at gennem de senere Aar er Kommunernes økonomiske Stilling ikke forringet. Det vilde jo være meget glædeligt, hvis det ikke var Tilfældet, og jeg vil for øvrigt sige som min Opfattelse, at det neppe er Tilfældet i det Omfang, som man indenfor visse Kredse mener, men jeg tror paa den anden Side, at det ærede Medlem Hr. Bresemann lægger alt for uhyre stor Vægt paa